

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De Vises Steen

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr04val-shoot-idm139893299841904/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

dene, »vi have været To til at skifte, ellers var Du ikke kommet Nordvest!¹

Men han hørte ikke, hvad Vindene sagde, og det kan ogsaa være det Samme. Fuglene fulgte nu heller ikke med længer; da de vare allerflest, blev et Par af dem kjede af Farten. Der var gjort for meget af den Ting, sagde de. Han fik Indbildninger, »det er slet ikke Noget at flyve efter, det er Ingenting! det er flaut!² og saa bleve de tilbage, de blev Allesammen tilbage; det Hele var jo Ingenting.

Og Ballonen dalode ned over en af de største Byer, der satte Luftskipperen sig paa det høieste Sted, det var Kirkespiret. Ballonen gik tilveirs igjen, det skulde den ikke; hvor den blev af, var ikke godt at sige, men det er det Samme, den var ikke opfundet.

Der sad han nu øverst paa Kirkespiret, Fuglene fløj ikke til ham, de vare kjede af ham, og han var kjed af dem. Alle Byens Skorstene røg og duftede.

»Det er Altere, der ere reiste for Dig!³ sagde Vinden; den vilde nu sige ham noget Behageligt. Nok saa kjæk sad han der og saae ned paa Folk i Gaderne, der gik Een stolt af sin Pengepose, Een stolt af sin Nøgle bagpaa, uagtet han ikke havde Noget at lukke op; Een var stolt af sin Kjole, der gik Møl i, og Een stolt af sin Krop, der gik Orm i.

»Forfængelighed! – Ja, jeg maa nok snart ned at røre op i Gryden og smage!⁴ sagde han; »men her vil jeg dog sidde lidt endnu, Vinden kildrer mig saa deiligt paa Ryggen, det er en stor Behagelighed. Jeg bliver siddende her, saalænge den Vind blæser. Jeg vil have lidt Ro; det er godt at ligge længe om Morgenen, naar man har Meget at bestille, siger den Dovne; men Dovenskab er en Rod til alt Ondt, og Ondt er der ikke i vor Familie, det siger jeg, og det siger hver Søn i Gaden! Jeg bliver siddende, saalænge denne Vind blæser, det smager mig!⁵

Og han blev siddende, men han sad paa Spirets Veirbane, der dreiede og dreiede med ham, saa han troede, at det stadigt var den samme Vind; han blev siddende, og der kunde han sidde længe og smage.

Men i Inciens Land, i Slottet paa Solens Træ var der blevet tomt og stille, da Brødrene saaledes, den Ene efter den Anden, vare dragne bort.

»Det gaar dem ikke godt!⁶ sagde Faderen; »aldrig bringe

¹ kommet] kommen •D•, kommet A². 7, 8 det er (i gg.) det var O. – de blev] de bleve •C••D•, de blev A². 9 var jo] var O. 14 opfundet] opfundet O. 18 Altere] Altare O.